

GOTİK

SHERIDAN LE FANU

Carmilla

ulysses
yayınları

BİRİNCİ BÖLÜM

ESKİ BİR KORKU

Pek ihtişamlı insanlar olmasak da Styria'da bir şatoda ya da başka bir deyişle *schloss*'ta¹ yaşıyoruz. Dünyanın bu köşesinde küçük bir gelirle lüks bir yaşam sürebilirsiniz. Yılda sekiz ya da dokuz yüz sterlin mucizeler yaratır. Babam bir İngiliz ve ben de İngiliz adı taşıyorum. Buna rağmen İngiltere'yi hiç görmedim. Ülkemde, zengin insanlar arasında bizim gelirimiz oldukça yetersiz kalırdı. Fakat burada, bu ıssız, ilkel ve her şeyin inanılmaz derecede ucuz olduğu bu yerde, bu kadar paranın konforumuza ya da lüksümüze nasıl bir katkı sağlayabileceğini gerçekten bilmiyorum.

Babam Avusturya ordusunda yıllarca görev yaptıktan sonra emekli olmuş, emeklilik ikramiyesiyle birlikte babasından

1. "Schloss," Almanca'da "şato" veya "kale" anlamına gelir. Genellikle büyük, tarihi, aristokrat ailelerin yaşadığı gösterişli binaları tanımlamak için kullanılır. Bir Schloss, savunma amaçlı yapılmış bir kale (Burg) kadar askeri bir yapıya sahip olmayabilir, daha çok lüks ve estetik bir yerleşim yeri olarak bilinir. Bu nedenle, bir Schloss, geniş bahçeler, kuleler, dekoratif cepheler ve Gotik ya da Barok tarzında mimari unsurlar barındırabilir.

kalan mirasa güvenerek bu feodal dönemden kalma konutu ve küçük arazisini çok ucuza satın almış. Hiçbir yer buradan daha güzel ve daha sakin olamaz. Şato, ormanın içinde küçük bir tepenin üzerine kurulmuş. Çok eski ve dar bir yol, hiç kaldırılmamış olan drawbridge'in² önünden geçiyor. Köprü'nün altında levreklerle dolu bir hendek var. Yüzeyinde süzülen kuğular ve su zambakları bembeyaz bir örtü gibi uzanıyor.

Bu manzaranın üzerinde, schloss'un çok pencereli cephesi, kuleleri ve gotik şapeli yükseliyor. Orman, şatonun kapısının önünde düzensiz ama resmedilmeye değer bir güzellikte olabildiğince yayılıyor. Sağda ise dik bir gotik köprü, yolu, ormanın içinde derin gölgelerde dolanan bir akarsuyun üzerinden geçiriyor. Buranın çok ıssız bir yer olduğunu söylemiştim. Yalan söylemediğime kendiniz karar verin. Şatomuzun bulunduğu orman, salon kapısından yola baktığımızda sağda on beş, solda on iki mil boyunca uzanıyor. En yakın yerleşim köyü, İngiltere miline göre yaklaşık yedi mil solda. Tarihi bir önemi olan en yakın şato ise yaşlı General Spielsdorf'a ait ve yaklaşık yirmi mil uzakta, sağda bulunuyor.

“En yakın yerleşim köyü” dedim çünkü General Spielsdorf'un şatosuna doğru, batıya sadece üç mil mesafede, çatıları çökmüş küçük ve eski bir kilisenin bulunduğu harabeye dönmüş bir köy var. Kilisenin koridorlarında, bir zamanlar

2. Drawbridge, “asma köprü” veya “çekme köprü” anlamındadır. Genellikle kalelerde, hendek üzerinden geçen, zincirlerle yukarı kaldırılabilen bir köprüdür. Savunma amacıyla saldırılar sırasında kapatılabilir veya açılabilir.

ormanın ortasından bu sessiz kasaba harabelerini gözetleyen terk edilmiş şatonun sahipleri olan Karnstein ailesinin çürüyemeyen mezarları yer alıyor. Bu ürkütücü ve hüznü yerin terk edilme nedeni hakkında bir efsane var; size bunu başka bir zaman anlatacağım.

Şimdi size, şatomuzda yaşayan bu küçük topluluğun kimlerden oluştuğunu anlatmalıyım. Hizmetçileri ya da schloss'a bağlı diğer binalarda kalanları saymıyorum. Dinleyin ve şaşırın! Dünyanın en iyi insanı olan ama yavaş yavaş yaşlanan babam ve ben. Hikâyemin geçtiği tarihte sadece on dokuz yaşındaydım. O günden bu yana sekiz yıl geçti. O zamanlar şatoda sadece ben ve babam yaşıyorduk. Annem, Styriyalı bir hanımefendiydi, ben daha bebekken vefat etti. Ancak çocukluğumdan beri yanımda olan, neredeyse annem yerine koyabileceğim kadar sevdiğim, iyi huylu bir dadım vardı. Onun tumbul, sevecen yüzü, hafızamda her zaman canlı bir resim olarak durur.

Dadım, Bern doğumlu Madam Perrodon'du. Şefkati ve iyiliği, annemin yokluğunu kısmen de olsa dolduruyordu. Annemi hiç hatırlamıyorum; o kadar küçükken kaybetmişim. Madam Perrodon, küçük akşam yemeği grubumuzda üçüncü kişiydi. Dördüncü kişi ise Matmazel De Lafontaine'di; sizin tabirinizle "tamamlayıcı mürebbiye" dediğiniz türden bir hanımdı. Fransızca ve Almanca konuşurdu. Madam Perrodon ise Fransızca ve bozuk bir İngilizceyle konuşabilirdi. Babam ve ben onun İngilizcesini düzeltmek için uğraşırdık. İngiliz-

cenin unutulmasını önlemek için vatansever bir dürtüyle bunu vazife bilir, her gün konuşurduk. Bu durum, yabancıların sık sık güldüğü bir dil karmaşası yaratırdı ama bu karmaşayı anlatma girişiminde bulunmayacağım.

Bu kişilerin dışında, benim yaşlarımda birkaç genç hanımefendi arkadaşım vardı. Bazen kısa süreliğine, bazen uzun süreliğine bizi görmeye gelirlerdi; ben de zaman zaman onlara giderdim. Bunlar, bizim düzenli sosyal hayatımızdı ama elbette beş ya da altı fersah mesafedeki “komşular” da arada sırada bizi ziyaret ederdi. Yine de oldukça yalnız bir hayatım vardı, bunu size garanti edebilirim.

Biraz şımarık bir kız olduğum ve tek ebeveynim bana neredeyse her konuda istediğim gibi davranma özgürlüğü tanıdığı için tahmin edeceğiniz kadarıyla mürebbiye hanımların üzerimdeki etkisi çok değildi.

Hayatımda zihnime derin bir iz bırakan, aslında asla silinmemiş olan ilk olay, hatırlayabildiğim ilk anılarımdan biridir. Bazı insanlar bu olayı o kadar önemsiz bulabilir ki burada bahsetmeye değmeyeceğini düşünebilir. Neden bahsettiğimi zamanla anlayacaksınız.

Tamamen bana ait olduğu hâlde çocuk odası diye adlandırılan oda, şatonun üst katında, meşeden yapılmış dik bir çatısı olan geniş bir odaydı. Altı yaşından büyük olamazdım; bir gece uyandım ve yataktan etrafa bakındığımda dadıyı göremedim. Ne dadım ne de hizmetçi ortadaydı; kendimi yalnız

hissettim. Ancak korkmamıştım çünkü hayalet hikâyelerinden, peri masallarından ve kapıların gıcırdaması ya da sönen bir mumun ışığı ile duvarda sallanan yatak direğinin gölgesi yüzümüze yaklaştığında başımızı yorgan altına sokmamıza neden olan türde şeylerden habersiz bir çocuk olarak yetiştirilmiştim. Kendi kendime ihmal edildiğimi düşünüp, kırgın ve alınmış hissederek mızıldanmaya başladım. Tam içten bir ağlama krizine girmek üzereyken, şaşkınlıkla yatağımın kenarından bana bakan ciddi ama çok güzel bir yüz gördüm. Genç bir kadının yüzüydü, yatak örtüsünün altına girmiş elleriyle örtünün ucunu tutuyordu. Ona hayranlıkla bakarak mızıldanmayı bıraktım. Ellerini bana uzattı, yanımda yatıp beni kendine çekti ve gülümseyerek bana sarıldı. Hemen sakinleştim ve tekrar uykuya daldım. Bir süre sonra, göğsümde aynı anda derinlemesine batan iki iğnenin acısıyla uyandım ve yüksek sesle ağlamaya başladım. Genç kadın, gözleri bana dikilmiş hâlde geri çekildi ve ardından yere doğru kaydı. Yatağın altına saklandığını düşündüm.

O an -ilk kez- gerçekten korkmuştum ve var gücümle bağırıma başladım. Dadım, çocuk bakıcısı ve kahya koşarak geldiler. Hikâyemi dinledikten sonra, olayı pek ciddiye almayarak beni sakinleştirmeye çalıştılar. Ama bir çocuk olmama rağmen, yüzlerinin solgun ve endişeli bir ifadeyle dolu olduğunu fark ettim. Yatağın altına ve odaya göz attıklarımı, masaların altına bakıp dolap kapaklarını açtıklarını gördüm. Kahya, dadıya fısıldadı: “Elini yatağın o çukur kısmına koy; sen değildin ama biri orada yatmış, bu kesin. Hâlâ sıcak.”